

Wildvreemd

Glibberig traag als een regenslak gleeed ze voort over zijn hol getrokken rug, hem bijna niet rakend. Met zijn armen gestrekt, als in vrije val, vingers als grijpklauwen in twee van de vele kussens die over het immense bed verspreid lagen, lag hij naakt op zijn buik. Naakt en vol blind vertrouwen. Dit was nieuw.

Twee uren geleden had ze hem een koffie betaald, zij dronk sherry. Het was een klein café. In bed daagde hij haar op een totnogtoe onverklaarbare wijze uit om allerlei dingen te proberen. Hij was zeker niet saai, hoewel ze niet wist hoe dat kwam want hij had haar nog geen één keer daadwerkelijk aangeraakt. Zijn lichaam leek op zichzelf te staan alsof het niet door hem in gang werd gezet, en toch waren zij twee één en al samenspel.

Hij had haar een koffie laten betalen en had haar niet onmiddellijk op zijn beurt getrakteerd. Het was een gezellig café. Was dat haar tepel of haar tong langs de smalle groeve die tussen zijn schouders naar zijn billen liep? Hij sloot zijn ogen om zich te focussen. Was dit wat hij dacht wat het was, of was het dat niet? Hij moest dat focussen maar eens afleren, terug naar het beleven.

Het was lekkere koffie geweest, zij had haar sherry met smaak opgedronken. Ze had haar lippen gelikt.

Hij had zich met zijn rug tegen haar rug gekronkeld en had handen noch vingers nodig gehad om haar koud tintelende huid zachtjes te strelen. Er had een beest in zijn lichaam gezeten dat langs elke porie naar buiten probeerde te geraken maar die poriën waren simpelweg te klein gebleken. Het beest was in alle richtingen blijven beuken tegen de binnenwand van zijn lichaam zoals een reus die gevangen zit in een te kleine ballon en snel lucht nodig heeft. Maar het leek een teder beukend monster dat eerder uit wanhoop streed dan uit agressie. Nu lag hij op zijn buik en liet het zich welgevallen dat zij het beest even had getemd. Zij genoot.

Na zijn tweede koffie had hij een Glenfiddich besteld; het ging beter samen met haar Campari. Ze dronk die met pompelmoessap. De barman had vreemd gekeken. De barman kon haar wat.

Ze streefde hem lichtjes tussen de knieën, haar warme kaak op zijn achterste. Ze moest nu naar het strelen of de foto's aan de wand aan het staren zijn - hij kon zich op dit moment niet herinneren wat er op die foto's stond afgebeeld -, maar waren dat haar lange vingers? Het strelen ging lager, naar zijn gespannen kuit, zijn kleine voeten, zijn gewrongen tenen. Het ging terug opwaarts naar zijn knieholtes, en het strelen wriemelde zich zachtjes tussen zijn

dijen en de matras waarop het gewicht van zijn lichaam rustte. Hij voelde hoe zijn lichaam los kwam van het bed, haar strelen zakte weer, hoe het hing - zijn ogen gesloten - boven de matras. Het strelen kwam weer en het strelen greep zijn lid en masseerde. Zijn lichaam wérd lid en zweefde.

Bij zijn tweede Glenfiddich had zij een thee genomen, er was nu meer volk in het kleine café geweest. Zij had voorgesteld om op het terras te gaan zitten en toen ze neerzaten had de zon geschenen. Toen ze opstond om haar vergeten handtas binnen te halen had haar witte rok als gegoten rond haar achterste gezeten. Toen ze omkeek had hij geglimlacht.

Nu streelde hij haar voor het eerst en ze dacht dat ze zou ontploffen; zijn vingertoppen twijfelden over haar trillende schouders, draaiden haar hals in en beklommen haar borsten. Of ze hem voelde? Ja, en toen ze zachtjes kreunde drukte hij zijn wijsvinger op haar op elkaar geperste lippen. Ze voelde hoe zijn nagels op haar rug met veel moeite rustig bleven, hoe aan haar haren trekken door haar haren strelen was, hoe veel holler haar rug was dan ze ooit had geweten, hoe een man een god is in het diepst van zijn geslacht.

De zon had op haar huid gespeeld en ze waren van plaats gewisseld toen zij na een tijdje in de schaduw had gezeten. Hij was nog iets gaan bestellen en had zijn trui toen uitgetrokken. Zijn bruine polo had ze heel mooi gevonden. Ze had het hem gezegd en toen zei hij dat van haar ogen. En ze had hem geloofd. Veel volk had er niet op het terras gezeten maar uit de wind was het echt zalig geweest.

Ze had prachtig dik haar en een huid om uren aan te ruiken. En een kont om op te wonen, dat soort dingen zag hij snel. Het was haar beurt, hij liet zich vallen op zijn rug en als water uit een badkuip voelde hij zijn schaamte weg wegvloeien. Zijn lid stond stevig stijf, en schunnig schuin, zoals hij ooit eens had gehoord. Hij lag gekruisigd met zijn armen wijd en zag haar volle lippen rond zijn lul, maar niet voor lang, ze zoog zichzelf hoger over zijn bezwete buik en stak zijn lid nu tussen haar borsten en kneedde die een hele tijd en liet dan een hand glijden over de duinen van haar lichaam en stak een vinger in zichzelf en liet haar mond openvallen en stak er nog een vinger bij en sloot kreunend haar ogen, zachtjes maar goed hoorbaar en liet haar tweede hand de vrije loop en vond zijn hand en bukte zich en likte weer en proefde geil en leidde zijn hand en knelde die om z'n geslacht terwijl ze nog even zoog en ging dan opnieuw omhoog, omhoog, omhoog zitten, weg van hem en toch dichtbij en zo moest ze, met een hand om zich heen slaand, op zoek naar steun en ze sloeg iets van zijn kast, het klonk als stenen beeldjes die kapot vielen maar hij zei niets en kneep zichzelf zachtjes en dan harder en zij ook en het was alsof ze deelden, apart maar toch heel samen.

En hij had het gewoon gezegd: dat ze mooie ogen had; simpelweg als Humphrey Bogart. En ze had zijn compliment niet weggelachen; ze had hem verlegen bedankt en geglimlacht met haar ogen. Hij had die polo goed gekozen want had ze hem niet mooi gevonden? Goed dat hij nog had gewisseld op het laatste ogenblik. En hij had nog eens gekeken in de spiegel van de toiletten: die polo stond hem inderdaad goed. Het was geen leeg compliment, hij zag er echt niet mis uit. En zekerder als ooit tevoren stapte hij de kroeg weer binnen en ging betalen aan de toog voor haar sherry en zijn pils die de barman daar voor hem had neergezet. ‘De laatste’ hadden ze samen gezegd, terwijl ze naar elkaar hadden gekeken en gedacht *en wat daarna?* En de laatste hadden ze tergend traag gedronken, ‘ik voel het toch wel een klein beetje’ had ze gezegd maar het kon geen kwaad want morgen moest ze er niet uit en dat had hij goed verstaan, dat laatste was haar manier want ze had naar hem gekeken toen ze ‘t zei en hij had iets gezien in de iris van haar oog. ‘Ja, in de zon gaat dat wel snel hé’, had hij er nog aan toegevoegd en ‘wil je nog een koffie bij mij thuis?’ en toen was haar sherry plots zo goed als leeg geweest.

In de lift zwegen ze en het duurde wel een tijdje want hij woonde twaalf hoog. Maar toen ze boven waren legde hij dan toch zijn hand vanonder op haar warme rug en ze draaide zich geduldig om en legde haar hand in zijn hals en wreef zichzelf tegen hem aan. Koffie moesten ze niet meer en hij toonde haar de kamer en opeens spraken alleen hun lichamen nog en lag hij daar op zijn buik met zijn armen gestrekt als in vrije val en gleed zij glibberig traag als een regenslak over zijn hol getrokken rug en ze deed dit om hem dat wist ze nu wel zeker maar hoe het kwam dat wist ze niet want hij was een wildvreemde die haar dit allemaal liet doen.

Twee uren geleden had ze hem koffie betaald, zij dronk sherry.

Bart Heymans